Καλοκαιρινές διακοπές

Των μαθητών της Δ' τάξης του ΠΠΣΠΠ

Μετά τη λήξη μιας ακόμη κουραστικής σχολικής χρονιάς οι περισσότεροι μαθητές ξεκινούν με ενθουσιασμό τις καλοκαιρινές τους διακοπές. Άλλοι επισκέπτονται αιγαιοπελαγίτικα νησιά, κάποιοι ορεινές περιοχές ή γραφικά χωριά και περνούν εκεί μοναδικές στιγμές χαλάρωσης και ξεγνοιασιάς. Τα παιδιά αποχαιρετούν αγαπημένους φίλους και στριμμένους δασκάλους, αναχωρώντας για τον τελικό προορισμό τους.

Φέτος, επισκεφθήκαμε παλιούς φίλους και στενούς συγγενείς, γνωρίζοντας ακόμη περισσότερες ομορφιές της μαγευτικής χώρας/πατρίδας μας. Στα τέλη του Ιουλίου, όπως κάθε χρόνο, αρχίσαμε να καταστρώνουμε σχέδια για την επιλογή διαμονής. Τελικά, η απόφαση μάς έφερε στο οικογενειακό εξοχικό που θα περάσουμε δέκα αξέχαστες μέρες.

Το παραδοσιακό σπίτι των γονιών, βρίσκεται σε μια παραθαλάσσια περιοχή της Αχαΐας, τον Ψαθόπυργο. Περιβάλλεται από έναν καταπράσινο κήπο με ροδιές, ανθισμένες κερασιές και μικρές μηλιές. Μπαίνοντας, ακούς τα πουλιά να τιτιβίζουν, μυρίζεις τα πολύχρωμα ευωδιαστά τριαντάφυλλα, καθώς κινείσαι ανάμεσα στα κατάφυτα ξύλινα παρτέρια. Ένα στενό πλακόστρωτο δρομάκι σε οδηγεί στο κατώφλι του σπιτιού.

Εκεί περιμένουν ο παππούς και η γιαγιά για να μας υποδεχτούν με μια ζεστή αγκαλιά και φιλιά. Ο Γκούφη, ο σκανδαλιάρης σκύλος, πάντα έτοιμος για παιχνίδι, συμμετέχει στο καλωσόρισμα. Ανοίγοντας την πόρτα αντικρίσαμε το σαλόνι, τακτοποιημένο και καθαρό. Δίπλα στην πολυθρόνα, ένα μικρό σκαλιστό ξύλινο τραπέζι γεμάτο με λαχταριστά πεντανόστιμα σπιτικά φαγητά μας περίμενε στρωμένο. Δύο μεγάλα σύνθετα με παλιές φωτογραφίες και οικογενειακά κειμήλια μας ταξιδεύουν στο μακρινό παρελθόν. Μετά το γρήγορο γεύμα, προχωρήσαμε στο μεγάλο διάδρομο και ανεβήκαμε στα υπνοδωμάτια για να ξεκουραστούμε από το πολύωρο ταξίδι.

Έτσι λοιπόν κυλούσαν ήρεμα οι διακοπές, ίσως και βαρετά, αλλά πάντα κάτι ανατρέπει τη ρουτίνα. Ένα ξεχωριστό περιστατικό μας άλλαξε τα σχέδια. Ήταν πρωί, μόλις που είχε χαράξει, όταν ξεκινήσαμε για την προγραμματισμένη πορεία μας στο πλησιέστερο δάσος. Ακολουθώντας τον κακοτράχηλο δρόμο οδηγηθήκαμε στο, σύμφωνα με το θρύλο, μαγεμένο δάσος της Θέας. Οι κάτοικοι της Θέας διηγούνται παράξενες ιστορίες για νεράιδες, μυθικά πλάσματα της φαντασίας, ακόμη και ξωτικά που παρακολουθούν όσους τολμούν να πατήσουν το πόδι τους εκεί.

Γεμάτοι περιέργεια από τα όσα πληροφορηθήκαμε πήραμε το βοτσαλωτό ανηφορικό μονοπάτι που μας έφερε σε μια απομακρυσμένη πλαγιά. Από μακριά φάνηκε μια παράγκα περιτριγυρισμένη από πανύψηλα δέντρα. Σε κάθε βήμα, καθώς πλησιάζαμε διστακτικά, ακούγαμε τους ήχους του παγωμένου ανέμου που περνούσε ανάμεσα από τα φύλλα.

Ένας παράξενος γέροντας ξεπρόβαλε από την καλύβα.

- Ποιοι είστε εσείς; Ρώτησε με βραχνή φωνή κάπως θυμωμένα. Τί γυρεύετε εδώ, συνέχισε.

Το πρόσωπό του έμοιαζε κουρασμένο απ' τα χρόνια. Ίσως ήταν μεγαλύτερος από ότι έδειχνε.

- Χαθήκαμε, μουρμούρισε αμήχανα ο δίδυμος αδερφός μου, ο Βασίλης και γούρλωσε φοβισμένα τα γαλάζια του μάτια.

Καταλαβαίνοντας το λάθος, έσκυψε το κεφάλι και άρχισε να παίζει με τα μαύρα κουμπιά του γκριζωπού πουκαμίσου του. Βλέποντάς τον τρομαγμένο ο πατέρας χάιδεψε τα ξανθά σγουρά μαλλιά του.

Ο γέρος, με την καμπούρα και τα λίγα μαλλιά, χαμογέλασε και πρότεινε:

- Γιατί δεν περνάτε μέσα; Θα είστε εξαντλημένοι. Μπορώ να σας φιλοξενήσω για λίγο.

Η Ηλέκτρα, η μητέρα, που μέχρι τώρα κοιτούσε με απορία τη συζήτηση, έπιασε από το χέρι το Βασίλη. Κάνοντας μερικά βήματα προς τα πίσω, το μακρύ δαντελωτό φόρεμά της πιάστηκε στο κλαδί μιας βατομουριάς.

- Ας είμαστε επιφυλακτικοί, ψιθύρισε στο αυτί του άντρα της, προσπαθώντας προσεκτικά να βγάλει το ρούχο από το θάμνο.

Ήταν η σειρά του πατέρα μου του Άρη να πάρει το λόγο.

- Ευχαριστούμε αλλά να μη σας βάλουμε σε κόπο. Δε θέλουμε να γίνουμε βάρος. Θα επιχειρήσουμε να βρούμε το δρόμο του γυρισμού μόνοι, αρνήθηκε ευγενικά.
- Ελάτε μέσα, δε γίνεστε βάρος, έτσι θα έχω και παρέα, επέμεινε ο γέροντας.
- Α, ξέχασα να συστηθώ, όλοι με φωνάζουν γερο-Τζακ, συμπλήρωσε.
- Γεια σου γερο-Τζακ! Λέγομαι Άρης κι από δω η γυναίκα μου η Ηλέκτρα, ο γιος μου Βασίλης και η κόρη μου Φένια.
- Παράξενο όνομα, απόρησα.
- Περάστε, έχω ζεστό τσάι στη φωτιά.

Έτσι λοιπόν, μπήκαμε στην καλύβα, κάπως τρομαγμένοι ομολογουμένως. Καθώς περπατούσαμε διστακτικά προς τα μέσα παρατηρήσαμε από τη μισάνοικτη πόρτα το εσωτερικό του πέτρινου οικήματος. Ένα ξύλινο, φτωχικό καθιστικό κοντά στο αναμμένο τζάκι μας τράβηξε το ενδιαφέρον.

- Μόνος μου το έφτιαξα, περηφανεύθηκε χαμογελώντας ο γερο-Τζακ.
- Συγχαρητήρια, αναφώνησε έκπληκτη η μητέρα, μη θέλοντας να τον στεναχωρήσει.
- Ελάτε να δείτε και το άλλο δωμάτιο, πρότεινε.

Ανεβαίνοντας δυο ετοιμόρροπα πλατύσκαλα φτάσαμε στη σκονισμένη σοφίτα. Μάλλον θα τη χρησιμοποιούσε ως υπνοδωμάτιο, διότι σε μια γωνία βρισκόταν ένα παλιό σιδερένιο κρεβάτι. Άραγε εμείς πού θα κοιμόμασταν; Οι μεγάλοι συζήτησαν το θέμα διεξοδικά. Είχε

βραδιάσει για τα καλά προτού το καταλάβουμε. Αφού φορέσαμε τις πιζάμες, κουλουριαστήκαμε στους υπνόσακους δίπλα στο τζάκι, μέχρι που αποκοιμηθήκαμε.

Το ξημέρωμα δεν είδαμε πουθενά το γέρο-Τζακ. Κανένα ίχνος. Ούτε στο ξέφωτο, ούτε στην καλύβα. Η ορθάνοιχτη πόρτα ... στοιχείο φυγής. Η σπασμένη μαγκούρα του πεταμένη στο πάτωμα. Τι συνέβη άραγε;

(συνεχίζεται)